

KRONIKK & DEBATT

KRONIKK: Maks 5000 tegn inkludert mellomrom. Legg ved portrettfoto.
DEBATT: Innlegg: 3000 tegn inkludert mellomrom. Replik/kortinnlegg: 1000 – 2000 tegn.
E-post: debat@klassekampen.no
Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg.

Tollef Mjaugedal tollefm@klassekampen.no
Kronikk- og debattredaktør
Carline Tromp carinet@klassekampen.no
Redaksjonssekretær
Anja Sletteland anjas@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

OVERHØRT

Det blonde var også rasemessig i vinden da blondinen for alvor ble en del av superstjernetradisjonen.
P13-programleder Ragna Nordenborg forklarer hvorfor popstjerner skal være blonde, på NRK Ytring
Kunsten skal provosere, ikke sant. Det har de sentralstyret vedtak på i Arbeiderpartiet, og det

direktivet følger jeg blindt.
Kunstner Christopher Nielsen om verket/utestedet Misfornøyesbar, i DN
Jeg er ikke noe protesttogfan. Jeg liden i det stille.
Sagt av «Folk på gata», ifølge nrk.no
Påstanden om at unge folk ikke vil ha fast jobb, er det verste

eksempelet jeg har sett på skrivebordsteori som er tenkt ut av folk med lakksko på et kontor i Oslo.
Julie Lødrup, NTLs kandidat til LO-ledelsen, til Dagsavisen
Penisen er et vakkert verktøy, og den vil fortsette å ha sin rolle.
Folklorist og vibratørforsker Kristian Bjørkelo til Universitets

Klassekampen honorerer normalt ikke innsendt stoff. Innsenderens e-postadresse blir trykket med mindre innsenderen reserverer seg mot dette.

MER DEBATT NESTE SIDE >>

HUNDRE PLUSS: Arabiske israelere, her i Deir Hanna.

Hva svarte hvem på, Ove Eikje?

ISRAEL
Peder M. Lysestøl

Ove Eikje påstår i Klassekampen 6. mai at av tre palestinsere er fornøyd med situasjonen i Israel.
Er dette mulig?
I 1948 ble nesten hele den palestinske befolkningen fordrevet fra sitt eget land. De 156.000 som ble igjen i Israel utgjør i dag en befolkning på nesten to millioner. Her lever de i de fattigste delene av landet. 57 prosent lever under fattigdomsgrensa, mot 16 prosent av jødene.
Alle jøder i verden ønskes velkommen til den jødiske staten mens palestinsere nektes adgang til sitt eget land. Palestinske unger får ikke lære om sitt eget folks historie på skolen. De får ikke engang lov til å være palestinsere. I Israel er de arabere.

Til tross for de ydmykende leveforholdene, er flertallet av «arabere» ifølge The Peace Index, som Eikje viser til, fornøyd med situasjonen i landet. Hva slags «Index» er dette? Ifølge deres egen hjemmeside utgjør utvalget av «arabere» 100 personer – 0,05 promille!
Jeg har ikke greid å finne ut hvordan spørsmålet er stilt fordi dette bare opplyses på hebraisk. Men det er kanskje mulig å finne 100 «arabere» av to millioner som svarer slik Eikje påstår, om de leter lenge nok eller stiller spørsmålet på en helt spesiell måte.
Peder M. Lysestøl, forfatter av boka Israel – bak muren av myter og propaganda lysestoe@online.no

Regjeringens nedleggelse av kvoteordningen for utenland ske studenter er et tap både for dem og oss.

En kvoteordning fattigere

KRONIKK
Anders Breidlid
Rune Nilsen

Avviklingen av kvoteprogrammet for utenlandske studenter rammer studenter fra de fattigste land i det globale Sør hardt.

Kvoteprogrammet for universitets- og høyskoler ble startet i 1994 for å gi kompetanse til studenter fra utviklingsland som kan komme hjemlandet til gode når de reiser tilbake etter endt utdanning. Lånedelen av studiestøtten ble da ettergitt. Studentene kunne ta hele graden i Norge, oftest en mastergrad, men etter hvert svært mange med doktorgrad. Det var totalt 1100 såkalte kvoteplasser i ordningen. 800 av disse gikk til såkalte utviklingsland eller lavinntektsland – med enkelte unntak.

Hovedmålet med programmet var å bidra til kompetansebygging i studentenes hjemland, knytte institusjoner og næringsliv i mottakerland til «det globale kunnskapssamfunn», og styrke norske institusjoners internasjonale samarbeid.
Siden innføringen av kvoteordningen har universiteter og høyskoler i Norge utdannet svært mange ledere, forskere og undervisere i helse, utdanning, forvaltning, kultur, teknologi i landene i det globale Sør, og bidratt til en betydelig styrking av forskningsområdene innenfor disse områdene. Samtidig førte det til en styrket internasjonalisering av universiteter og høyskoler.
Kvoteordningen ble evaluert i 2013 og rapporten var på høring i 2014. Konklusjonen var at utviklingsgevin-

sten var god, men ikke internasjonaliseringsgevinsten for flere av de norske institusjonene.
Dette var hovedargumentet for at regjeringen avskaffet ordningen i 2016. At internasjonaliseringsgevinsten for norske institusjoner ikke var god er imidlertid høyst diskutabel. Rapporten viste svært gode resultater ved sentrale institusjoner som ønsket å beholde ordningen. Det ble ikke tatt opp flere studenter gjennom dette systemet fra studieåret 2016/17. De som allerede var en del av ordningen fikk imidlertid avslutte sine studier.

Kvoteprogrammet ble erstattet av to nye programmer som forvaltes av Senter for internasjonalisering av utdanning (SIU): Norpart og Panorama (samarbeid med de såkalte Briks-landene: Brasil, Russland, India, Kina og Sør-Afrika samt Japan).
Problemet er imidlertid at i de nye programmene er det snakk om utveksling, med kortere oppholdet i Norge, det vil si maksimum ett år, og at graden må fullføres i hjemlandet. Gradsstrukturen i mange land i Afrika er ikke kompatibel med gradsstrukturen i Norge, og dermed kan utvekslingen i Norge bli bortkastet i gradsammenheng.

Afrika er klart den verdensdelen med størst prosentvis nedgang av studenter etter kvoteordnings bortfall. Rekrutteringen til de fem landene som hadde hatt flest kvotestudenter sank vesentlig fra høsten 2015 til høsten 2016. Størst nedgang prosentvis hadde Tanzania (16,5) og Etiopia (16,3). Det er første gang siden 2010 man ser en slik nedgang i studenter med afrikansk statsborgerskap ved norske universiteter og høyskoler.

SISTE FRA OUAGADOUGOU? Seydou Drabo fra Burkina Faso, her sammen med professor i medisin Johnne Sundby, har tatt doktorgrad i global helseantropologi i Oslo. **FOTO: SIV DOLMEN**

Konsekvensene av bortfallet av kvoteordningen er neppe slik mange partier på Stortinget hadde sett for seg. Dreiningen av studentmassen vekk fra de aller fattigste landene vil bety at blant annet afrikanske studenter etter hvert vil falle helt ut. Dette rammer svært mange dyktige, men fattige studenter fra det globale sør og spesielt Afrika.
For mange fag er denne utviklingen svært alvorlig. For den ene forfatterens fagområde, internasjonal utdanning, er bortfallet av afrikanske masterstudenter 100 prosent fra studieåret 2016-17. Tilsvarende fag på Universitetet i Oslo har heller ingen afrikanske masterstudenter. Ved fagmiljøet til den andre forfatteren, Global helse (en forskerskole med master og integrert ph.d-mulighet), var det 350 gode

søkere sist år, men det var ingen søkere fra Afrika og fattige land i Asia. Alle kommer nå med egenbetaling, det vil si fra rike folk i land som vi ikke har prioritert tidligere, uten institusjonsforpliktelse og uten interesse av å reise hjem.
Et viktig element i undervisningen både på master- og doktorgradsnivå i internasjonale spørsmål har nettopp vært at vi har hatt studenter både fra nord og sør – og ikke minst Afrika – i studentgruppen. Det har vi ikke lenger.

Grunnen til at afrikanske studenter etter hvert glimrer med sitt fravær er altså bortfallet av kvoteordningen. Den institusjonell forankrede og langsiktige kvoteordningen var grunnlaget for institusjonene til å legge stillinger til disse miljøene og temaområdene, noe som nå er svekket.
Norge og norske universiteter og høyskoler er ikke tjent med en slik ordning der de fattigste av de fattige ikke gis muligheter til å studere i verdens rikeste land. Spørsmålet er om den utviklingen vi nå ser, er i tråd med Stortingets forutsetninger for vedtaket om utfasning av kvoteordningen. Og hvordan kan regjeringen følge opp målene knyttet til FNs bærekraftsmål ved universiteter og høyskoler med denne ubalansen?

Anders Breidlid, professor ved Høgskolen i Oslo og Akershus anders.breidlid@hio.no
Rune Nilsen, professor emeritus ved Universitetet i Bergen rune.nilsen@uib.no

Klassekampen 8. mai

Ideologi mot barna

BARNEHAGE
Saïda Begum

Arbeiderparti-byrådet strammer kvelertaket på private barnehager i Oslo. I fjor høst fikk to private barnehager avslag på søknaden om offentlig tilskudd. De to barnehagene, i boligprosjektene Krydderhagen i bydel Grønnerløkka og Nybyen i bydel Bjørke, ligger i nybygg hvor Oslo kommune selv har pålagt at det skal bygges barnehager.
Skolebyrådet Tone Tellevik Dahl selger Fylkesmannens avgjørelse om private barnehager som en full seier for byrådet i Klassekampen den 8. mai. Dette er i beste fall en halv sannhet.
Fylkesmannen fastholder at man ikke kan skille mellom kommersielle og ideelle barnehager etter barnehageloven. Avtalen mellom byrådet og Rødt legger dermed opp til et skille som ikke er mulig å gjennomføre i tråd med barnehageloven, og dem må være en alvorlig strek i regningen Raymond Johansen.
Når Fylkesmannen støtter avslaget til de to private barnehagene, er det fordi Oslo kommune i ettertid har justert prognosen for antall barn i disse bydelene. Fylkesmannen er tydelig i sin konklusjon på at kommunen ikke kategorisk kan avslå søknader fra private barnehager, men at dette kun kan gjøres dersom det ikke er behov for flere barnehageplasser i området. Oslo kommunes nedjustering av befolkningsprognosen kom derfor beilelig, og var avgjørende for Fylkesmannens konklusjon i saken.
Det er likevel merkelig at byrådet nå mener det ikke er behov for flere barnehageplasser i bydelene Grønnerløkka og Bjørke, når de så sent som i juni 2016 mente det var et stort behov for barnehageplasser i disse områdene både på kort og lang sikt.
Snart flytter hundrevis av familier inn i boligene i Krydderhagen og Nybyen. Barnehagene de var lovet i nærmiljøet, vil bli stående tomme.

Barnehagene som familiene var lovet i nærmiljøet, vil bli stående tomme.
de var lovet at skulle bygges i nærmiljøet, vil bli stående tomme. Det betyr at 200 barn vil måtte søke om plass i barnehager andre steder i bydelen.
Sånn går det når Arbeiderpartiet er mer opptatt av sine ideologiske kampsaker enn av barnas beste.
Denne kampen mot private barnehager i Oslo gir grunn til å frykte konsekvensene av en sosialistisk politikk nasjonalt dersom Arbeiderpartiet skulle vinne valget til høsten. Ap har åpenbart ingen problemer med å ofre godt drevne barnehager for å tilfredstille sine ytterliggående samarbeidspartnere i partiet Rødt.
Saïda Begum bystyrerepresentant for Høyre i Oslo saïda.begum@oslotystyre.no